

participabi-
lem exhibet.

quando cogitantur, non ut sunt, sed ut exercentur temperatè ac molliter. Hinc patet modificatio, juxta quam verissima est hypothesis de participabilitate essentiali Divina; scilicet de participabilitate temperata pro modulo entis participantis, quod non propterea Divinum erit, quia nec perfectum erit, nisi in remisso aliquo gradu, quem in Deo quidem intelligimus, sed infra illud totius perfectionis complementum, quod verè proprièque Divinum est & vocatur.

XXXIV.

Adver-
sarius confun-
dit possibili-
tatem sub-
jectivam
cum objecti-
va, de qua
hic non agi-
tur.

Jam ad *secundum* brevius dico duplicem esse rerum possibilitatem: aliam objectivam de qua Adversarius loquitur: aliam subjectivam, de qua nos loquimur, cum dicimus participabilitatem essentia Divina esse ipsam rerum possibilitatem. Hanc itaque possibilitatem cognoscit cum omni certitudine Deus in essentia sua; illam autem cognoscit, a què certò in rebus ipsis objectivè representatis: sed iste modus cognoscendi est secundarius, ille autem primarius, & de quo agitur, ut antè non semel notatum est. Quare in hoc secundo ratiocinio, quod opponitur, nihil est difficultatis, sed tantum torsio, aut obnubilatio quaestionis.

XXXV.

Attributa
rerum om-
nium cogita-
bilium sunt
conjuncta in
Deo, sed
alia quidem
formaliter,
& alia emi-
nenter.

Tum ad instantiam sequentem solvendam nego ullatenus posse sequi ex hypothesis præmissa participabilitatis essentialis Divinae possibilitatem aliquam rerum qualitercumque impossibilem. Ratio est; quatenus ad alienius rei possibilitatem non tantum requiritur, quòd attributa illius rei juncta sint in Deo, sed quòd juncta sint modo communicabili. Si enim modus ille incommunabilis est, quid superest, nisi illa in Deo quidem jungi, in creaturis autem non posse jungi? Itaque duobus modis possunt in Deo attributa rerum omnium jungi; vel formaliter, vel eminenter: si *formaliter* in Deo junguntur, possunt & formaliter jungi in rebus pro naturis illarum constituendis: sed si non junguntur in illo, nisi *eminenter*, tunc non possunt in rebus jungi formaliter, sicuti jungi opus est ad physicam illarum constitutionem.

XXXVI.

Et sic fal-
sum est, quòd
res impossi-
biles forent
aut evadere
possent possi-
biles.

Sic potest aliqua creatura esse sapiens, potens, misericors, &c. in certo quodam gradu ac statu, quia talium attributorum conjunctio quadam formalis comperitur in Deo; sed non potest aliqua creatura esse simul Angelus & leo; quoniam attributa Angeli & leonis non habent in Deo unionem formalem, sed tantum *eminentem copulationem*, ut verbis utar S. Dionysii paulò supra laudati, c. 5. de *Div. Nom.* §. 9. secundum